

Пѣсенъта се свършила, а сѣнокосчани глава не двигатъ.

— Тѣй съмъ чувалъ отъ дѣда си, — въздъхва епитропътъ.

— Е, тѣй е! — продума дѣдо попъ. Старитѣ пѣсни забравихме. Сега младитѣ само шейретски пѣсни научаватъ. Добре, че и оброка не сме забравили! — Ако не е тѣй, нѣмаше отъ село на село да ходя и за миналото пѣсни да пѣя, — продума странникътъ.

Всички погледнаха непознатия.

— Я гледай!... че тази пѣсенъ е за днешния оброкъ, а? — се почуди единъ, който макаръ да бѣше отъ Сѣнокосъ, не бѣше чувалъ пѣсенъта.

— Тѣй е, тѣй! — потвърди епитропътъ. Народа го е казалъ: ако не бѣ чудо ставало — не би се пѣсенъ пѣела.

— Нѣма нищо току тѣй! — допълни странникътъ. Името на всѣко село е история. Всѣки хѣлмъ знае по нѣщо. Ей джбътъ на Хисарлъка има цѣла приказка,

— Чувалъ съмъ за този джбъ, — се обади епитропътъ, — ама не мога го разправи.

— Азъ ще ви го разкажа, — продължи странникътъ. Той е отъ оная главня, която била взета отъ огъня, около който победителитѣ на България водили споръ, че отъ нашето царство диря нѣмало да остане. Много зло предвещавали на народа. И голѣмеца голъ, да се запомняло думата му, взелъ главнята; забилъ я съ нагорѣлото въ земята, като казалъ: когато се раззелени тая главня — тогава ще се въздигне българското царство.

Минало що се минало. Единъ день главнята се разлистила и сега е вече джбъ.